

Arrest

nr. 273 738 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 1 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Libanees staatsburger te zijn en een Arabisch sjiitisch moslim. U bent geboren op (...) 1996 in Hermel, maar uw geboorte werd geregistreerd in Chaat, in de provincie Baalbek-Hermel.

Uw grootouders hebben zich decennia geleden op Syrisch grondgebied gevestigd, namelijk in het district al-Qusayr in de provincie Homs. U woonde met uw familie in het Syrische dorp Ayn al-Damamil. U bent tot de negende klas naar school gegaan en u hielp uw vader af en toe op de landbouwgronden. Ayn al-Damamil bestond uit vijftien à twintig huizen. In zeven à acht huizen woonden uw verwanten, sjiieten. In de andere huizen woonden soennieten. Voor de oorlog hadden jullie een normaal leven. In september of oktober 2012 begonnen jullie burens echter te betogen tegen het Syrische regime. Op een bepaald moment kwam het Vrij Syrische Leger naar de regio en probeerden zij jullie burens tegen jullie op te zetten omdat jullie sjiieten zijn. Er werd geschoten en er werden mortieren afgevuurd. Hezbollah stuurde acht mannen naar Ayn al-Damamil om te helpen met de verdediging van jullie dorp, dat bovendien een strategische plaats was voor de defensie van al-Qusayr. Elk van de acht mannen nam vier of vijf personen van uw familie onder zijn bevel. Jullie kregen een wapen en moesten de huizen verdedigen. U zat samen met uw vader en twee andere familieleden in de woning van Ali Qasim, een neef van uw vader. Op een avond werd dit huis beschoten en vielen er mortieren achter het huis. Een van de acht mannen heeft toen via de radio om versterking gevraagd waardoor Hezbollah een aantal woningen heeft gebombardeerd en de aanvallers zich hebben teruggetrokken. Het Vrij Syrische Leger heeft ongeveer twintig dagen later toch de controle verkregen over Ayn al-Damamil want na twee maanden strijd besloot Hezbollah dat jullie zich moesten terugtrekken. U hebt eerst een paar maanden in Zaita verbleven en u bent daarna naar Baalbek in Libanon gevlucht. U hebt zich met uw familie in het huis van uw opa in de Sharama wijk in Baalbek gevestigd.

Begin 2015 kwamen twee Hezbollahleden bij u thuis langs met de vraag of u wou deelnemen aan een kampeeropleiding. U schreef zich in en een zestal maanden later vond de opleiding plaats. U werd samen met andere jongeren naar een voor u onbekende locatie gebracht, waar u een militair en financieel nummer kreeg, en een slaapzak en uniform. U kreeg de schuilnaam Abu Tourab. Ook veel van uw neven en achterneven volgden de opleiding. Jullie kregen lessen over omgaan met een pistool en kalashnikov, religieuze lessen en er was een shaykh die gesprekken voerde over onder meer het martelaarschap en het paradijs. Verder kregen jullie fysieke training en lessen over communicatie met codes. Kortom, de training bleek geen kampeertraining te zijn, maar een militaire training. Na een twintigtal dagen mochten jullie naar huis terugkeren en daarna zouden jullie verwacht worden om het tweede deel van de training aan te vatten. Toen u echter was thuisgekomen en aan uw vader had verteld over de militaire training, raadde hij u aan om te vluchten naar uw tante langs moederszijde die in Haour Taala in Brital woont. De volgende dag, het was toen juli 2015, bent u bij haar ingetrokken. Haar man zat toen bij het leger en behoort tot de Masri stam en dat gaf u een veilig gevoel, want Hezbollah kon die regio niet zomaar binnenvallen en zou niet zomaar de confrontatie aangaan met de stammen die daar wonen.

Twee dagen na uw vlucht waren twee mannen naar het huis van uw opa gekomen om te vragen waarom u niet was opgedaagd voor het tweede deel van de opleiding. Uw vader had met deze mannen een woordenwisseling en schreeuwde hen toe dat hij niet wou dat zijn zoon hieraan deelnam. De twee mannen vertrokken maar sindsdien stond een auto met geblindeerde autoruiten in de buurt geparkeerd om te observeren. Op een dag waren er ook acht personen binnengevallen in het huis van uw opa en hebben ze alles doorzocht.

Een tweetal jaar later stelde de man van uw tante voor dat u ergens anders zou onderduiken want hij vermoedde dat Hezbollah u op het spoor was. Aldus bent u in juni 2017 bent ingetrokken in het huis van zijn vriend/collega in Amshit.

Tijdens de daaropvolgende 2,5 jaar dat u in Amshit verbleef, werkte u in een kleine groentewinkel niet ver van uw onderduikadres. U voelde zich daar echter niet veilig, uw leven was onstabiel en u kon uw ouders niet zien dus u besloot Libanon te verlaten. Op 19 januari 2020 hebt u vanuit Beirut het vliegtuig genomen naar Italië. U verbleef er enkele maanden bij een kennis en daarna bent u doorgereisd naar België, waar u op 29 juli 2020 om internationale bescherming hebt verzocht.

Bij een terugkeer naar Libanon vreest u vervolging door Hezbollah.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van de elektriciteitsfactuur van uw woning in Ayn al-Damamil neer, kopieën van foto's van Baalbek en Ayn al-Damamil, een foto van de Syrische verblijfsvergunning van uw vader, een kopie van uw Libanese rijbewijs met vertaling, een kopie van een attest van de gemeente Baalbek en foto's van uw neven die aangesloten zijn bij Hezbollah.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle elementen in uw dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet en wel om volgende redenen.

U verklaart dat leden van Hezbollah begin 2015 naar uw huis in Baalbek waren gekomen om u warm te maken voor een kampeertraining die in werkelijkheid een militaire training bleek te zijn. Nadat u het eerste deel van de training had afgerond, wou u hier niet mee verdergaan en u leefde de daaropvolgende jaren ondergedoken in Libanon, zo stelde u voorop (CGVS, pp. 16-17). U hebt deze gebeurtenissen echter niet aannemelijk gemaakt en wel om volgende redenen. Vooreerst blijkt uit de algemene landeninformatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier dat Hezbollah niet aan gedwongen rekrutering doet van jongeren, juist het tegendeel werd waargenomen, veel werkloze jongeren willen zich vrijwillig aansluiten vanwege de financiële vergoeding die ze krijgen. Daarnaast is het zo dat wie zich niet loyaal en overtuigd toont, nooit lid wordt van de partij en ook niet zal gevraagd worden voor militaire training. Rekruten die na weken onderricht niet overtuigd zijn, staan vrij om de organisatie te verlaten. U hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan dat dit niet klopt (CGVS, p. 23). Het louter ontkennen van deze informatie volstaat niet om te overtuigen. Integendeel, het lijkt weinig waarschijnlijk dat u in de val zou zijn gelokt en zich had ingeschreven voor een kampeeropleiding terwijl dit in werkelijkheid een militaire training betrof aangezien men zich de vraag kan stellen waarom Hezbollah jongeren tegen hun zin zou willen inschakelen voor een militaire training aangezien ze niet kunnen rekenen op hun engagement. Dat u bovendien als jongeman van 18 à 19 jaar, in volle oorlogstijd in Syrië, zo naïef zou zijn geweest dat u werkelijk dacht dat u ging leren kamperen en niet zou hebben kunnen weten dat het hier een militaire training van Hezbollah betrof, is weinig geloofwaardig in de door u beschreven context en kan evenmin overtuigen. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Dat u er daarenboven in zou geslaagd zijn om na het ontkomen aan deze training nog vijf jaar ondergedoken te leven in Libanon, is evenzeer opmerkelijk en zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Mocht Hezbollah er dusdanig op gebrand zijn geweest om u te rekruteren of te vervolgen, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze alles uit de kast zouden hebben gehaald om u te vinden. Dat ze in die periode van vijf jaar maar twee keer naar het huis van uw opa zijn gekomen om uw vader te ondervragen en om het huis te doorzoeken, kan dan ook niet overtuigen. U stelt weliswaar dat er sinds juli 2015 een auto met geblindeerde ruiten geparkeerd stond om de buurt te observeren, maar dit doet aan deze appreciatie geen afbreuk. Mocht u daadwerkelijk aan deze training hebben deelgenomen en mocht het feit dat u de gezichten van de overige rekruten had herkend en dat u reeds een financieel en militair nummer hebt gekregen, werkelijk een dusdanig ernstig probleem geweest zijn, zoals u vooropstelt, dan kan het in zijn geheel niet overtuigen dat Hezbollah maar twee keer naar het huis van uw grootvader zou zijn gegaan om uw vader te ondervragen (CGVS, pp. 16-18, 21-23).

Bovendien dienen in dit kader de volgende tegenstrijdigheden vastgesteld die verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u in 2015 hebt deelgenomen aan een zogenaamde kampeeropleiding die een militaire training bleek te zijn, maar ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u nergens melding gemaakt van het feit dat u initieel was verteld dat het een kampeeropleiding betrof. U stelde bij de DVZ uitdrukkelijk dat Hezbollah u wilde rekruteren en dat u werd verzocht om een militaire training van 30 dagen te volgen (CGVS, pp. 16-17; Verklaring CGVS, dd. 27.05.2021, vraag 5). U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u misschien verkeerd begrepen werd maar dat u wel degelijk hebt verklaard dat u had meegedaan aan een militaire training (CGVS, p. 30). Deze uitleg kan niet overtuigen daar u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u bij de DVZ de belangrijkste redenen hebt verteld waarom u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en u beaamde dit (CGVS, p. 2). U was dan ook in de mogelijkheid om bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de eventuele gebreken in de vragenlijst bij de DVZ aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken flagrante omissies zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat u dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Dat u verkeerd zou begrepen zijn door de DVZ of dat u dit belangrijke aspect van uw relaas dat de kern van uw motieven bevat, moedwillig achterwege zou hebben gelaten, kan totaal niet overtuigen en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien dient vastgesteld dat u op het CGVS verklaarde dat u na ongeveer twintig dagen training naar huis mocht gaan alvorens u het tweede deel van de training zou aanvatten en u bij de DVZ had verklaard dat u tien dagen later reeds verlof kreeg en deze inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Een ander aspect dat uw geloofwaardigheid op de helling zet, is dat u, gevraagd naar uw motivatie om zich in te schrijven voor de kampeeropleiding stelt dat u het na twee jaar oorlog wel had gehad als 14- of 15-jarige en dat u wel wat ontspanning met uw verwanten kon gebruiken (CGVS, p. 19). U erop gewezen dat

u in 2015 reeds bijna 19 jaar oud was, beaamt u dit. Dit doet de wenkbrauwen fronsen, en u hierop gewezen stelt u dat u 'het misschien niet goed uitgerekend hebt' (CGVS, p. 20). Dit is merkwaardig en kan niet overtuigen, temeer u ook al had verklaard dat u nog maar drie of vier maanden in Baalbek woonde toen Hezbollah was langsgekomen om u te informeren over de kampeeropleiding en dat u stelt eind december 2012 naar Libanon te zijn gevlucht en u volgens deze verklaringen 16,5 jaar oud moet zijn geweest (CGVS, pp. 18-20). Dat u hierover geen duidelijkheid kunt verschaffen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u van 2013 tot 2015 lid was van de gewapende vleugel van Hezbollah en instond voor de veiligheid van uw familie en dorp dat zich op Syrisch grondgebied bevond, terwijl u op het CGVS ontkent dat u in die periode lid bent geweest van de militaire vleugel van Hezbollah. U gewezen op uw verklaringen bij de DVZ, stelt u dat u dit niet had verklaard, maar dat u had gezegd dat u genoodzaakt was om de wapens op te nemen om uw familie en de dorpelingen te beschermen in Syrië. U stelt dat u eind 2012 ongeveer twee maanden lang uw dorp hebt verdedigd met wapens, en dat u daarna naar Libanon bent gevlucht. Uw verklaringen hierover op het CGVS zijn dusdanig tegenstrijdig met hetgeen u op de DVZ heeft verklaard, dat aan deze motieven geen enkel geloof kan worden gehecht (Vragenlijst CGVS & CGVS, pp. 23-24 & 31). De e-mail van uw advocate met opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud waarin gewag wordt gemaakt dat uw verklaringen bij de DVZ dat u tussen 2013 en 2015 niet met Hezbollah uw dorp in Syrië kon hebben verdedigd omdat u toen al naar Baalbek in Libanon was gevlucht, doet geen afbreuk aan voorgaande appreciatie. Zoals hierboven ook reeds werd aangegeven werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u bij de DVZ de belangrijkste redenen hebt verteld waarom u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en u beaamt dit (CGVS, p. 2). U was dan ook in de mogelijkheid om bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de eventuele gebreken in de vragenlijst bij de DVZ aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken flagrante fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat u dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Deze postfactum verklaringen hebben dan ook geen enkele bewijswaarde.

Voorts dient opgemerkt dat u vier à vijf maanden in Italië bent gebleven alvorens door te reizen naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. U stelt geen verzoek te hebben ingediend in Italië omdat er toen corona was en u niet wou sterven in Italië maar liever doorreisde naar België waar uw tante reeds verbleef, maar dit is geen geldige verschoningsgrond, daar van iemand die voor zijn leven vreest en niet naar zijn land wil terugkeren redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij zo snel mogelijk om internationale bescherming verzoekt. Dat u eerst nog enkele maanden in Italië bent gebleven en pas na aankomst in België een verzoek hebt ingediend doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS, pp. 9-10).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De Syrische elektriciteitsfactuur, de foto's betreffende de regio waar u in Syrië heeft gewoond en de kopie van de Syrische verblijfsvergunning van uw vader zijn louter een indicatie dat u en uw familie in Syrië hebben gewoond en dit wordt hier niet betwist. Uw rijbewijs en het attest van de gemeente Baalbek zijn een indicatie van uw verblijf in Libanon en ook dit staat hier niet ter discussie. De foto's waarmee u de situatie wil aantonen in Baalbek, en waarmee u wil aantonen dat Hezbollah jongeren rekruteert en dat uw neven aangesloten zijn bij deze partij zijn hoogstens een indicatie dat Hezbollah in Baalbek aanwezig is, en dat uw neven bij Hezbollah zijn aangesloten maar ook uw verklaringen hierover worden niet in twijfel getrokken. Dat Hezbollah een grote invloed heeft in Baalbek en dat uw neven bij deze partij betrokken zijn, werpt geen ander licht op uw persoon of uw persoonlijke situatie, aangezien u de door u aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken, en u desgevallend in gebreke blijft. Over de foto's die u neerlegt om te bewijzen dat er in de regio in Baalbek waar uw ouders wonen regelmatig confrontaties zijn tussen twee stammen, verklaart u dat het huis van uw opa werd geraakt door een kogel en dat het gordijn in brand was geschoten, dat niemand hierbij gewond is geraakt en dat uw ouders hier niets mee te maken hebben. Evenmin heeft u ooit problemen gehad met deze bendes. Hieruit kan dan ook geen gegronde vrees worden afgeleid (CGVS, p. 7). De e-mail van uw advocate waarin wordt opgemerkt dat uw opleiding bij Hezbollah in Baalbek in juni 2015 is begonnen heeft betrekking op een element dat hierboven reeds werd besproken.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval,

naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto militias vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent tevens dat er sprake is van een appreciatiefout.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker volgend artikel toe:

- Refworld, *“Liban: information sur les pratiques de recrutement du Hezbollah, y compris les cas de recrutement forcé; les conséquences pour ceux qui refusent d’en rejoindre les rangs et pour les membres de leur famille, y compris les cas de torture; la protection de l’État*, van 4 november 2013, met weergave van de weblink.

2.2.2. Verweerder heeft aan de Raad op 17 mei 2022 een aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin hij verwijst naar de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie van 17 februari 2022, met weergave van de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor gedwongen rekrutering en vervolging door Hezbollah. Verzoeker stelt geïmagineerd te worden door Hezbollah nadat hij naliet deel te nemen aan een tweede fase van een verdoken militaire opleiding na reeds een eerste fase van deze opleiding voltooid te hebben.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsvrees voor Hezbollah.

2.3.4.2. Vooreerst kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in diens vaststelling dat verzoekers vluchtrelaas omtrent zijn (gedwongen) rekrutering niet aannemelijk blijkt in het licht van de beschikbare algemene landeninformatie.

Er kan gewezen worden op volgende correcte motivering in de bestreden beslissing die steun vindt in de stukken van het administratief dossier:

“Vooreerst blijkt uit de algemene landeninformatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier dat Hezbollah niet aan gedwongen rekrutering doet van jongeren, juist het tegendeel werd waargenomen, veel werkloze jongeren willen zich vrijwillig aansluiten vanwege de financiële vergoeding die ze krijgen. Daarnaast is het zo dat wie zich niet loyaal en overtuigd toont, nooit lid wordt van de partij en ook niet zal gevraagd worden voor militaire training. Rekruten die na weken onderricht niet overtuigd zijn, staan vrij om de organisatie te verlaten. U hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan dat dit niet klopt (CGVS, p. 23). Het louter ontkennen van deze informatie volstaat niet om te overtuigen. Integendeel, het lijkt weinig waarschijnlijk dat u in de val zou zijn gelokt en zich had ingeschreven voor een kampeeropleiding terwijl dit in werkelijkheid een militaire training betrof aangezien men zich de vraag kan stellen waarom Hezbollah jongeren tegen hun zin zou willen inschakelen voor een militaire training aangezien ze niet kunnen rekenen op hun engagement. Dat u bovendien als jongeman van 18 à 19 jaar, in volle oorlogstijd in Syrië, zo naïef zou zijn geweest dat u werkelijk dacht dat u ging leren kamperen en niet zou hebben kunnen weten dat het hier een militaire training van Hezbollah betrof, is weinig geloofwaardig in de door u beschreven context en kan evenmin overtuigen. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker betoogt dat uit de door hem geraadpleegde informatie blijkt dat de rekrutering in de regio Baalbek waarvan hij afkomstig is gewoonlijk vanaf zeer jonge leeftijd plaatsvindt en wijst op de familiale en sociale druk die inhoudt dat normaliter alle jongeren zich bij Hezbollah moeten aansluiten.

De Raad moet echter opmerken dat de door verzoeker bijgevoegde en geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie bijgevoegd door verweerder aan het administratief dossier. Uit de beschikbare informatie kan immers vastgesteld worden dat de rekrutering niet gedwongen plaatsvindt. Hoewel het proces van mobilisering en radicalisering van potentiële rekruten op jonge leeftijd aanvangt en er sprake is van zomerkampen, militaire trainingen alsook een scoutsbeweging moet aangestipt worden dat, zoals ook wordt opgemerkt in de COI Focus, er een wezenlijk verschil is tussen ideologische hersenspoeling en gedwongen rekrutering (Refworld, *“Liban: information sur les pratiques de recrutement du Hezbollah, y compris les cas de recrutement forcé; les conséquences pour ceux qui refusent d'en rejoindre les rangs et pour les membres de leur famille, y compris les cas de torture; la protection de l'État*, van 4 november 2013, p. 5 ; COI Focus Libanon – Rekrutering door Hezbollah van 18 mei 2018, p. 6 en 8).

Ook uit de door verzoeker aangehaalde informatie - die eveneens onder meer steunt op de bevindingen van de journalist N. B. zoals tevens weergegeven in de hoger genoemde COI Focus - blijkt dat Hezbollah enkel diegenen die zonder reserve de partij-ideologie zijn toegewijd, wil inlijven; en dat het rekruten die na weken onderricht niet overtuigd zijn vrij staat om de organisatie te verlaten (Refworld, *“Liban: information sur les pratiques de recrutement du Hezbollah, y compris les cas de recrutement forcé; les conséquences pour ceux qui refusent d'en rejoindre les rangs et pour les membres de leur famille, y compris les cas de torture; la protection de l'État*, van 4 november 2013, p. 5).

Waar verzoeker wijst op familiale en sociale druk die dan op zijn minst een “de facto” verplichte toetreding teweegbrengen, moet aangestipt worden dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij, ondanks de vele Hezbollah-leden in zijn familie, initieel onder druk werd gezet om deel te nemen aan de “Hezbollah opleiding” noch werd gedwongen om lid te worden van Hezbollah. Verzoeker stelde in verband met zijn motivatie om mee te doen aan een training van Hezbollah dat hij na jaren oorlog wel wat ontspanning nodig had om ergens anders te zijn (persoonlijk onderhoud, p. 19) waaruit geenszins enige familiale of sociale druk kan afgeleid worden. Bovendien mag opgemerkt worden dat het verzoekers eigen vader was die, nadat hij te weten kwam dat de voorgehouden kampeertraining een militaire opleiding betrof, verzoeker ervan weerhield nog deel te nemen aan de tweede fase van de militaire opleiding en hem aanraade om te vluchten (persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoeker gaf overigens aan dat zijn vader hierover niet werd aangesproken en hoewel er wel intern werd gediscussieerd over deze beslissing en andere neven de opleiding wel gingen voltooien, kon niemand verzoekers vader beïnvloeden en was er geen sprake van een ruzie in de familie (persoonlijk onderhoud, p. 21).

De Raad voegt hier nog aan toe dat het door verzoeker beschreven rekruteringsproces bovendien niet overeenkomt met de werkwijze van Hezbollah zoals blijkt uit de beschikbare informatie. Verzoeker houdt voor dat hij door Hezbollahleden werd gevraagd om deel te nemen aan een kampeeropleiding, die evenwel een militaire training bleek te zijn waaraan hij niet wou deelnemen en hij dus besliste niet terug te keren voor fase twee maar te vluchten waardoor Hezbollah op zoek ging naar hem (persoonlijk onderhoud, p. 16-18). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt daarentegen dat individuen die geschikt worden bevonden, worden uitgenodigd om toe te treden tot Hezbollah waarna zij, eens ze het aanbod aanvaardden, verplicht zijn deel te nemen aan een ideologische scholing en militaire training COI Focus Libanon – Rekrutering door Hezbollah van 18 mei 2018, p. 5). Verder blijkt dat ook deelname aan zomerkampen en de scoutsbeweging op vrijwillige basis gebeurt net als de eigenlijke toetreding tot Hezbollah waarbij dient opgemerkt te worden geen tekort is aan nieuwe rekruten (COI Focus Libanon – Rekrutering door Hezbollah van 18 mei 2018, p. 5, 7). Wat specifiek de rekrutering tijdens de oorlog in Syrië betreft dient nog opgemerkt te worden dat ook in deze tijdsperiode geen gewag wordt gemaakt van gedwongen rekrutering. Integendeel, veel werkloze jongeren willen vrijwillig strijden in Syrië gelet op de grotere financiële vergoeding hierbij en de sociale diensten die worden aangeboden aan strijders en hun familie (COI Focus Libanon – Rekrutering door Hezbollah van 18 mei 2018, p. 10, 13).

De commissaris-generaal overweegt dan ook op goede gronden dat het weinig waarschijnlijk lijkt dat verzoeker in de val zou zijn gelokt en zich had ingeschreven voor een kampeeropleiding terwijl dit in werkelijkheid een militaire training betrof aangezien men zich de vraag kan stellen waarom Hezbollah jongeren tegen hun zin zou willen inschakelen voor een militaire training aangezien ze niet kunnen rekenen op hun engagement.

Daarenboven dient omtrent de voorgehouden verdoken kampeertraining nog een tegenstrijdigheid opgemerkt te worden:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u in 2015 hebt deelgenomen aan een zogenaamde kampeeropleiding die een militaire training bleek te zijn, maar ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u nergens melding gemaakt van het feit dat u initieel was verteld dat het een kampeeropleiding betrof. U stelde bij de DVZ uitdrukkelijk dat Hezbollah u wilde rekruteren en dat u werd verzocht om een militaire training van 30 dagen te volgen (CGVS, pp. 16-17; Verklaring CGVS, dd. 27.05.2021, vraag 5). U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u misschien verkeerd begrepen werd maar dat u wel degelijk hebt verklaard dat u had meegedaan aan een militaire training (CGVS, p. 30). Deze uitleg kan niet overtuigen daar u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u bij de DVZ de belangrijkste redenen hebt verteld waarom u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en u beaamde dit (CGVS, p. 2). U was dan ook in de mogelijkheid om bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de eventuele gebreken in de vragenlijst bij de DVZ aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken flagrante omissies zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat u dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Dat u verkeerd zou begrepen zijn door de DVZ of dat u dit belangrijke aspect van uw relaas dat de kern van uw motieven bevat, moedwillig achterwege zou hebben gelaten, kan totaal niet overtuigen en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Tevens wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op volgende incoherenties:

“Bovendien dient vastgesteld dat u op het CGVS verklaarde dat u na ongeveer twintig dagen training naar huis mocht gaan alvorens u het tweede deel van de training zou aanvatten en u bij de DVZ had verklaard dat u tien dagen later reeds verlof kreeg en deze inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Een ander aspect dat uw geloofwaardigheid op de helling zet, is dat u, gevraagd naar uw motivatie om zich in te schrijven voor de kampeeropleiding stelt dat u het na twee jaar oorlog wel had

gehad als 14- of 15-jarige en dat u wel wat ontspanning met uw verwanten kon gebruiken (CGVS, p. 19). U erop gewezen dat u in 2015 reeds bijna 19 jaar oud was, beaamt u dit. Dit doet de wenkbrauwen fronsen, en u hierop gewezen stelt u dat u 'het misschien niet goed uitgerekend hebt' (CGVS, p. 20). Dit is merkwaardig en kan niet overtuigen, temeer u ook al had verklaard dat u nog maar drie of vier maanden in Baalbek woonde toen Hezbollah was langsgekomen om u te informeren over de kampeeropleiding en dat u stelt eind december 2012 naar Libanon te zijn gevlucht en u volgens deze verklaringen 16,5 jaar oud moet zijn geweest (CGVS, pp. 18-20). Dat u hierover geen duidelijkheid kunt verschaffen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoeker tracht voormelde tegenstrijdigheden te verklaren door het verloop van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) te bekritisieren doch overtuigt allerm minst. In de eerste plaats moet erop gewezen worden dat verzoeker ten overstaan van het CGVS, alwaar hij werd bijgestaan door een advocaat, geen correcties aanbracht inzake zijn interview bij de DVZ (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). Verzoeker die werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdigheden bleef volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS en spreekt van misverstanden bij de DVZ (persoonlijk onderhoud, p. 30) maar kan hiermee de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins ophelderen.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en anders verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt, dit over de aanleiding van zijn problemen en de omstandigheden van de training waaraan hij (deels) heeft geparticipeerd, die coherent zijn met de verklaringen op het CGVS.

Gelet op voormelde tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ondermijnen, kan verzoeker overigens niet dienstig voorhouden als zou in casu niet betwist worden dat hij heeft deelgenomen aan een militaire opleiding. Zelfs indien niet betwist zou worden dat verzoeker heeft deel genomen aan een opleiding van Hezbollah, dient benadrukt te worden dat verzoeker in het licht van de beschikbare informatie geenszins aannemelijk maakt dat hij niet vrij was om de georganiseerde training te verlaten.

Nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers gedwongen/verdoken rekrutering, dit gelet op verzoekers incoherent relaas in het licht van de beschikbare landeninformatie aangaande het vrijwillig rekruterings- en toetredingsproces alsook de vastgestelde tegenstrijdigheden, kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen naar aanleiding van zijn beslissing om de opleiding niet te voltooien.

Er kan bovendien hieromtrent nog gewezen worden op de volgende overweging:

"Dat u er daarenboven in zou geslaagd zijn om na het ontkomen aan deze training nog vijf jaar ondergedoken te leven in Libanon, is evenzeer opmerkelijk en zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Mocht Hezbollah er dusdanig op gebrand zijn geweest om u te rekruteren of te vervolgen, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze alles uit de kast zouden hebben gehaald om u te vinden. Dat ze in die periode van vijf jaar maar twee keer naar het huis van uw opa zijn gekomen om uw vader te ondervragen en om het huis te doorzoeken, kan dan ook niet overtuigen. U stelt weliswaar dat er sinds juli 2015 een auto met geblindeerde ruiten geparkeerd stond om de buurt te observeren, maar dit doet aan deze appreciatie geen afbreuk. Mocht u daadwerkelijk aan deze training hebben deelgenomen en mocht het feit dat u de gezichten van de overige rekruten had herkend en dat u reeds een financieel en militair nummer hebt gekregen, werkelijk een dusdanig ernstig probleem geweest zijn, zoals u vooropstelt, dan kan het in zijn geheel niet overtuigen dat Hezbollah maar twee keer naar het huis van uw grootvader zou zijn gegaan om uw vader te ondervragen (CGVS, pp. 16-18, 21-23)."

Verzoeker benadrukt vijf jaar ondergedoken geleefd te hebben in Libanon en stelt dat hij geen vrij leven meer had doch voortdurend moest opletten en zich verbergen omdat de partij hem kon vinden. Hij kan evenwel niet ernstig genomen worden in dit betoog nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij evenwel de laatste jaren vrij (en veilig) genoeg was om buitenshuis te gaan werken in een groentewinkel in de buurt van zijn laatste verblijfplaats (persoonlijk onderhoud, p. 12).

Waar verzoeker nog citeert uit informatie waaruit blijkt dat Hezbollah de mogelijkheden heeft om gezochte personen overal te vinden, dient opgemerkt te worden dat verzoeker hiermee bovenstaande motieven

bevestigt. In de door hem geciteerde informatie wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat Hezbollah bijna geen moeite zou hebben om een persoon te vinden als het hun ernst was, dat zij het vermogen hebben om gezochte personen te vinden door samen te werken met partner-inlichtingsdiensten, bondgenoten en informanten en dat indien de gezochte persoon als een "echte bedreiging" beschouwd zou worden de partij alles zou doen wat nodig is om deze persoon te vinden. Dat verzoeker vijf jaar lang ondergedoken kon blijven in Libanon - eerst enkele jaren bij familieleden ondanks de vele Hezbollah-leden binnen zijn familie en daarna in Amshit ondanks een paar sjitische huizen alwaar hij zelfs kon gaan werken - zonder gevonden te worden, komt dan ook weinig aannemelijk voor. Er kan zodoende met het betoog in het verzoekschrift geenszins afbreuk gedaan worden aan de terechte bevindingen van de commissaris-generaal zoals hoger weergegeven.

Dat niet betwist zou worden dat verzoeker familieleden heeft die aangesloten zijn bij Hezbollah werpt geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

Wat betreft verzoekers activiteiten voor Hezbollah op Syrisch grondgebied treedt de Raad volgende motieven in de bestreden beslissing bij:

"Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u van 2013 tot 2015 lid was van de gewapende vleugel van Hezbollah en instond voor de veiligheid van uw familie en dorp dat zich op Syrisch grondgebied bevond, terwijl u op het CGVS ontkent dat u in die periode lid bent geweest van de militaire vleugel van Hezbollah. U gewezen op uw verklaringen bij de DVZ, stelt u dat u dit niet had verklaard, maar dat u had gezegd dat u genoodzaakt was om de wapens op te nemen om uw familie en de dorpelingen te beschermen in Syrië. U stelt dat u eind 2012 ongeveer twee maanden lang uw dorp hebt verdedigd met wapens, en dat u daarna naar Libanon bent gevlucht. Uw verklaringen hierover op het CGVS zijn dusdanig tegenstrijdig met hetgeen u op de DVZ heeft verklaard, dat aan deze motieven geen enkel geloof kan worden gehecht (Vragenlijst CGVS & CGVS, pp. 23-24 & 31). De e-mail van uw advocate met opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud waarin gewag wordt gemaakt dat uw verklaringen bij de DVZ dat u tussen 2013 en 2015 niet met Hezbollah uw dorp in Syrië kon hebben verdedigd omdat u toen al naar Baalbek in Libanon was gevlucht, doet geen afbreuk aan voorgaande appreciatie. Zoals hierboven ook reeds werd aangegeven werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u bij de DVZ de belangrijkste redenen hebt verteld waarom u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en u beaamde dit (CGVS, p. 2). U was dan ook in de mogelijkheid om bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de eventuele gebreken in de vragenlijst bij de DVZ aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken flagrante fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat u dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Deze postfactum verklaringen hebben dan ook geen enkele bewijswaarde."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, integraal over.

Ten slotte wijst de Raad er samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker heeft nagelaten een beschermingsverzoek in te dienen in Italië alwaar hij legaal toekwam vanuit Libanon en vier à vijf maanden verbleef alvorens door te reizen naar België.

Verzoekers uitleg geen verzoek te hebben ingediend in Italië omwille van corona en hij niet (alleen) wou sterven maar hij liever doorreisde naar België waar zijn tante reeds verbleef, is ook volgens de Raad geen geldige verschoningsgrond. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn betoog in het verzoekschrift dat hij door zijn aanwezigheid in Europa reeds de facto was beschermd tegen Hezbollah en hoogdringendheid om een verzoek in te dienen ontbrak. Van iemand die voor zijn leven vreest en niet naar zijn land wil terugkeren mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk om internationale bescherming verzoekt. In het verzoekschrift wordt nog beweerd dat verschillende steden in lockdown waren en de Italiaanse asielinstanties gesloten waren doch verzoeker toont geenszins aan in Italië bescherming verzocht te hebben doch de toegang tot de asielprocedure geweigerd te zijn geweest. Hij kan dan ook geen afbreuk doen aan de conclusie dat hij eerst nog enkele maanden in Italië is gebleven en pas na aankomst in België, waar eveneens de coronacrisis woedde, een verzoek heeft ingediend hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vrees.

2.3.4.3. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Door louter de neergelegde documenten te benadrukken en het oneens te zijn met de bevindingen van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geenszins elementen bij die de beoordeling van de neergelegde documenten in een ander daglicht kunnen stellen. De Raad stipt aan dat verzoeker met de

neergelegde documenten geenszins aannemelijk maakt dat Hezbollah heeft gepoogd hem gedwongen te rekruteren en dat hij vervolging riskeert wegens zijn beweerde afgebroken training.

2.3.4.4. Gelet op wat voorafgaat, kan in casu vastgesteld worden dat het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig is. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hierbij kan worden gewezen op volgende geactualiseerde overwegingen uit de aanvullende nota die verweerder op 17 mei 2022 heeft overgemaakt:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 17 februari 2022, beschikbaar op https://www.cqra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf of <https://www.cqvs.be/j> blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooien op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondden conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar

daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat verzoeker louter omwille van haar aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt."

Door louter te wijzen op veiligheidsproblemen in Libanon alsook op het gebrek aan nationale overheidsbescherming, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de actuele analyse en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zoals bijgebracht in zijn aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Libanon. Verzoeker toont niet aan dat de situatie in zijn land van herkomst van die aard is dat burgers in Libanon actueel een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud, alwaar hij werd bijgestaan door zijn advocaat, kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU